

Αθήνα, 8 Νοεμβρίου 2021

«...Ένα, δύο, τρία Πάμε...»

Το φτερούγισμα στον Ουρανό

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΛΑΛΙΩΤΗ
ΠΡΩΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ο αιφνίδιος θάνατος της Φώφης Γεννηματά, μετά από μια ραγδαία επιδείνωση της εύθραυστης υγείας της, με έχει συγκλονίσει. Αν και έχουν περάσει αρκετές μέρες, δεν έχω συμβιβαστεί με την απώλειά της και την απουσία της. Συνεχίζω να τη βλέπω δυνατή, όρθια και γενναία, αισιόδοξη, καρτερική και χαμογελαστή, ευαίσθητη, αξιοπρεπή και ανθρώπινη, μαχητική, στοχαστική και δημιουργική στις επάλξεις της ζωής, της πολιτικής και του Κοινοβουλίου, του Κινήματος Αλλα-

γής, του ΠΑΣΟΚ και της Δημοκρατικής Προοδευτικής Παράταξης.

Αυτή η μεταφυσική άρνηση με οδηγεί στο καταφύγιο της περισυλλογής, της σιωπής και της μνήμης με έντονες εικόνες και ανεξίτηλες καταγραφές από τη ζωή, τη διαδρομή και τη δράση της.

Τη Φώφη τη συνάντησα για πρώτη φορά, ως μαθήτρια του Δημοτικού, το 1974 την ημέρα των γενεθλίων της, τη σημαδιακή ημερομηνία 17 Νοεμβρίου, στα Εξάρχεια, στην ανοιχτή και φιλόξενη οικογενειακή εστία των αλησμόνητων και αείμνηστων γονιών της, του Γιώργου και της Κάκιας. Από τότε 46 χρόνια οι ζωές μας συμπροσδιορίστηκαν και οι διαδρομές μας ταυτίστηκαν.

Με δεδομένους και αδιατάρακτους τους φιλικούς και οικογενειακούς δεσμούς μας, η Φώφη πάντα γνώριζε και βίωνε συναισθηματικά και πολιτικά την αγάπη και την εκτίμησή μου, την πίστη και την εμπιστοσύνη μου, την αμέριστη στήριξη, την θετική κριτική και την απόλυτη συμπαράστασή μου προς το Πρόσωπό της, προς αυτά που διαχρονικά μπορούσε να εκφράζει, να εκπροσωπήσει και να συμβολίσει.

Για να ξεπεράσω, σε αυτή τη φάση, την αμηχανία της γραφής υιοθετώ σημειολογικά και συμβολικά το συμπυκνωμένο λόγο του Ανδρέα Κάλβου, του Γιώργου Χειμωνά και του Οδυσσέα Ελύτη:

- «... Ο ήλιος την εκύκλωνε
και με φως και με θάνατον
ακαταπαύστως...»

Ανδρέας Κάλβος

- «...Ο θάνατος φέρνει στο φως
την ευγενική καταγωγή του ανθρώπου...»

Γιώργος Χειμωνάς

- «...Όλα χάνονται.
Του καθενός έρχεται η ώρα.
Όλα μένουν.
Εγώ φεύγω.
Εσείς να δούμε τώρα...»

Οδυσσέας Ελύτης